

ned, om ikke juridisk, saa moralsk. Da reiste der sig en Ordfører, hvis Ord ikke er glemt i Verden. Han spurgte overfor hele Folket og dets Ministeriums Øren: Hvad Samfund have Gæernerne med Hundene, hvad Samfund have Udvæne med Kamrene, og hvad Samfund har den Rige med den Fattige? Og det blev lagt ham stærkt til Last. Men jeg mener, at det var Ord, der kurerede, og jeg mener, det skal udtales høit her i Thinget. Derfor er jeg glad ved, at dette Balg gaar i Udvalg, netop fordi man har lagt et Kryk paa Smaataarsfolk; de kunne have det smaat nok alligevel. Er der en Lovgivning, der har værnet om dem, er det maaske den Lovgivning, der er udgaaet fra den højeste Lovgiver. Han har forstaaet at værne om dem, Bladene ere begyndte at slaa paa, og et Blad har endogslaa sagt, at det er ganske forgeligt, at Herremændene og Penge-mændene ikke før have faaet Dinene op for det. Jeg finder det er meget godt, at de ikke før have faaet Dinene op for det, og jeg haaber, at snart skulle deres Dine blive slaaede ud, som have faaet Dinene op derfor. Det vil sige, ikke bogstavelig, men billedlig talt. Jeg ønsker ikke, at Balget i Slagelse skal underkendes, men jeg ønsker det meget sendt til Udvalg, for at netop det Kryk, der er øvet mod de Smaa, de Trængende, de, som trykkes paa mange Maader, kan blive forhindret, og det skulle vi, Folkets Repræsentanter, sørge for. Vi skulle fordømme det, og det skal fordømmes her fra dette Thing. Vi skulle fordømme Enhver, som søger at trykke den Fattige ned i Skarnet.

Søgsbro: Det kan vist ikke nytte, at jeg opfordrer det ærede Medlem, der fører Ordet i denne Sag, til at flytte noget nærmere hen til mig, saaledes som han opfordrede det ærede Medlem for Sørs (Alberti), til at flytte nærmere til sig, da han allerede sidder mig temmelig nær; men jeg kan dog ikke Andet end tro, at han ikke har opfattet, hvad jeg sagde; thi han tillagde mig Anskuelse, som jeg ikke kan tro, jeg har udtalt. Ligeledes var han ikke fri for at komme med Hentydninger til, hvad jeg kunde have i Sinde at gjøre i Fremtiden, som forekommer mig at ligge ganske udenfor den nuværende Forhandling. Naar denne Fremtid kommer, som han hentydede til, er det jo tidnok at udtale sig om den. Jeg har anført adskillige Ting, som maatte komme under Forhandling ved denne Klage, som Grunde til, at man ikke burde optage Forhandlingen i dette Dieblit, men udsætte den til en senere Tid; men jeg har ikke udtalt nogen allerede fattet Mening om selve de Spørgsmaal, jeg henviste til; der er en stor Del, som det ærede Medlem tillagde mig, som jeg paa ingen Maade kan erkjende for at være mit. Jeg kan derimod henvise til den Forhandling, der nu er ført, som Bevis for Rigtigheden af, hvad jeg sagde. Det ærede Medlem for Odder (Winther) har nemlig

fuldstændig rigtig opfattet den Løstegang, jeg havde, at det var ønskeligt at komme til en Afgjørelse af de Balg, hvorom Alle vare enige, fremfor at fortsætte disse Forhandlinger Dag ud og Dag ind om Balg, om hvilke vi kunne forudsæ, at vi ikke vilde blive enige, i alt Fald ikke uden nærmere Undersøgelse. Den ærede Ordfører maa jo erindre, at i dette Dieblit ere Forholdene ved Forhandlingen aldeles ulige. Han har haat Klagen i sin Besiddelse og har havt Tid til at undersøge den, vi Andre, der have sidet i den samme Afdeling, have kun hørt den oplæse engang — en Del af Medlemmerne af Afdelingen vare ikke engang tilstede —, og det øvrige Thing har end ikke haat saa megen Løstighed til at kjende Klagen. Under saadanne Forhold er det umuligt, at en Klage som denne kan finde sin Afgjørelse uden lang Forhandling og Strid. So mere det Ulige i Stillingen føles, og jo mindre vi ere i Stand til at oplyse Sagen selv med Klagen eller andre Dokumenter, desto mere komme Lidenkabene i Bevægelse. Jeg tror, at de allerede have været det i tilstrækkelig Grad, og det lader jo, som de ogsaa skulle komme det i den øvrige Del af Samlingen, saa det er ikke værd at give yderligere Anledning dertil, naar det kan undgaas. Det er vel sandt, at, naar Sagen kommer i et Udvalg, ere vi ikke Herrer over, hvorledes den kommer ud deraf, det er Noget, vi maa finde os i i parlamentariske Forhandlinger, og som vi ogsaa hidtil have fundet os i; men jeg har endnu ikke opgivet Haabet om, at Sandhed og Ret ogsaa vil seire ad denne Lei. Lad os ikke derfor sinde Thingets Tid paa en Maade, som jeg ingeninde veed før har været Tilfældet. Derfor vil jeg tillade mig endnu engang at bede dem ikke at holde paa, at Balget skal godkjendes nu, men udsættes til den almindelige Drøftelse i et Udvalg, som da kan forelægge Sagen for Thinget klarere belyst, end den nu kan være. Da vil forhøventlig ogsaa Meget af det, som nu er kommet frem, fordi Sagen ligger uklart for, og Forholdet ikke er lige fordelt, kunne undgaas.

Alberti: Den ærede Ordfører mener, at jeg skulde have misforstaaet ham. Det er muligt; men jeg vil kun i den Henseende referere til, at hans Uttringer ere opfattede paa samme Maade af mine Naboer her som af mig. Jeg lader denne Sag staa hen til Afgjørelse igjennem Liden. Jeg retter aldrig, hvad Stenograferne skrive; jeg formoder, at den ærede Ordfører heller ikke gjør det, siden han er saa nidjær paa sine egne Ords Gjengivelse. Lad saa vore Udtalelser staa mod hinanden, da kan man se, om han har Ret til at tillægge mig fantastiske Gjengivelser. Den ærede Ordførers første Tale har jeg ikke tillagt det Præg, at han ved at tilføre Fakta har villet lægge noget Andet ind i dem, end der er men jeg har sagt, at den ærede Ordførers Uttrin